

Bölüm

Sanırım pek çok genç kız zaman zaman kendini görünmez hisseder. Aniden ortadan kayboluvermiş gibi... İşte ben böyleyim. Ben, yani Bukalemun Cammie. Ama ben o kızlardan daha şanslıyım. Çünkü böyle olmak, benim okulumda çok havalı bir durumdur.

Ben bir ajanlık okuluna gidiyorum.

Tabii teknik olarak Gallagher Özel Genç Kızlar Akademisi bir *ajanlar* okulu değil, bir *dahiler* okuludur. Bizler özel eğitimimize uygun olmak şartıyla dilediğimiz mesleği seçmekte özgürüz. Fakat, okulun size bir yandan bunu söyleyip diğer yandan ileri şifre çözme teknikleri ve on dört yabancı dil öğretmesi, sigara paketlerine çocukların sigara içmemeleri gerektiğinin yazılmasına benzer. Biz Gallagher Kızları bunun düzmece olduğunu biliriz. Annem bile, buranın bir ajanlık okulu olduğunu söylediğimde gözlerini deviriyor, ama beni düzeltmiyor. Üstelik o, bu okulun müdiresi, aynı zamanda emekli bir CIA operasyoncusudur. İlk Gizli Operasyon Raporum olarak bunları yazmamı, geçen yarı yılda neler olduğunu özetlememi isteyen de odur. O,

her zaman ajanlığın en kötü tarafının tehlike değil, evrak işleri olduğunu söyler. Sonuçta, uçakta, çantanızın içinde bir nükleer başlıkla İstanbul'dan evinize dönerken, yapmak isteyeceğiniz son şey, konuyla ilgili bir rapor yazmak olurdu. İşte bu raporu yazmamın nedeni de bu: Pratik yapmak.

Yüzyıldan uzun zamandır var olduğumuz için (ben değil, okul! Ben gelecek ay on altıma basacağım), yetki seviyeniz dört ya da daha yüksekse muhtemelen biz Gallagher Kızları hakkında her şeyi bilirsiniz. Şayet böyle bir yetkiniz yoksa bunun da uçuş paketi ya da görünmezlik kıyafetleri gibi sadece bir şehir efsanesi olduğunu düşünürsünüz. Bu sarmaşık kaplı duvarlara, devasa konağa, güzel koridorlara bakıp diğer herkesin düşündüğü gibi, Gallagher Özel Genç Kızlar Akademisi'nin, başka yere gidemeyen burnu havada zengin kızlarının gittiği bir yatılı okul olduğunu düşünürsünüz.

Güzel!.. Aslına bakarsanız böyle düşünmeniz bizim için çok iyi. Bu sayede geçen eylül ayında sınıf arkadaşlarımı okula getiren uzun limuzin konvoyu, Roseville kasabasında kimsenin dikkatini çekmedi. Araçların, yeşil yaprakların arasından ortaya çıkıp büyük, demir dövme kapıları geçerek köşeden dönmesini, konağın üçüncü katındaki pencerenin önünde oturup izlemiştim. Tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla giden bir kilometrelik yol, Dorothy'nin sarı parke taşlı yolu kadar zararsız görünür; ancak teker izlerini tarayan lazer ışınları, patlayıcı taraması yapan sensörlerle donatılmıştır ve açıldığında koca bir kamyonu yutabilecek büyük bir bölme vardır. (Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorsanız havuz meselesine hiç girmeyeyim!)

Kollarımı dizlerime dolamış, buzlu camdan dışarıyı izliyordum. Kırmızı, kadife perdeler kitap raflarının üzerine çekilmişti ve ben bir huzur duygusuyla dolmuştum. Yirmi dakika içinde, koridor kalabalıkla dolacak, müziğin sesi yükselecekti. O andan itibaren kendimi tek çocuk gibi hissedemeyecek, yüz kız kardeşten biri olacaktım. Bu yüzden, yakalamışken bu sessizliğin tadını çıkarmam gerektiğini biliyordum. Sonra, sanki düşüncelerimi doğrular gibi, ikinci kattaki Tarih Salonu'ndan büyük bir patlama sesiyle yanık saç kokusu yükseldi. Arkasından da Profesör Buckingham'ın her yerden tanınacak sesi:

“Kızlar! Size ona dokunmayın demiştim!”

Koku daha da keskinleşti, muhtemelen yedinci sınıflardan biri hâlâ yanıyordu; çünkü Profesör Buckingham, “Kıpırdama! Kıpırdama dedim!” diye bağıyordu.

Sonra Profesör Buckingham yedinci sınıfların üç dönemdir anlayamadığı Fransızca küfürler savurmaya başladı. Ben de yeni öğrenciler için her yıl düzenlenen tanıtım ve uyum programı sırasında çömezlerden birinin, kendini beğenmişlik taslayıp caka satmak için Gillian Gallagher'in, Abraham Lincoln'ü öldürmek isteyen adamı –adını asla duymasanız bile o, Lincoln'ü öldürmek isteyen ilk kişiydi– öldürdüğü kılıcı, eline aldığını düşündüm.

Fakat okul turları sırasında çömezlere Gilly'nin kılıcının şey için yeterli elektrikle... şey... saçları yakacak kadar elektrikle yüklü olduğu söylenmez!

Okulun ilk günlerine bayılıyorum.

Sanırım odamız bir zamanlar bir çatı katıydı. Odada, şu küçük, tuhaf biçimli çatı katı pencereleri ve insanın sırtını duvara dayayarak oturduğunda ayak seslerini, her yatılı okulda duyulsa da Farsça veya Portekizce olduğunda tuhaflaşan ciyaklamaları ve selamlaşmaları dinlemesine olanak sağlayacak bir sürü köşe ve girinti var.

Koridorda Kim Lee, Singapur'da geçirdiği yazı anlatıyor; Tina Walters, "Kahire harika bir yer, Johannesburg pek değil," diyordu. Ben Nebraska'ya, babamın akrabalarını ziyarete giderken Tina'nın ailesinin onu yazın Afrika'ya götüreceğini söylediğimde annem de tam olarak Tina'nın söylediklerini söylemişti. Nebraska deneyimi, bana, ne düşman sorgusundan kurtulmam, ne de korkunç bir bombayı etkisiz hale getirmem konusunda yardımcı olacaktı. Bundan emindim.

"Hey, Cammie nerede?" diye sordu Tina. Ama ben, yüzde yetmişinin ailesi hükümet ajanı olan sınıf arkadaşlarımla uluslararası maceralarıyla aşık atacak bir palavra bulmadıkça o odadan çıkmaya hiç niyetli değildim. Anne babası göz doktoru olan Courtney Bauer bile bir haftasını Paris'te geçirmişti. Üç aylık yaz tatilimi Kuzey Amerika'nın ortasında balık temizleyerek geçirdiğimi neden itiraf etmek istemediğimi şimdi anlıyor musunuz?

Sonunda onlara, evde bulunan sıradan araç gereçlerin silah olarak kullanılabilirliği üzerine yaptığım deneyleri, yanlışlıkla bir korkuluğun başını kopardığımı (dikiş iğnelerinin böylesi bir hasar yaratabileceğini kim bilebilirdi ki?) ve bir bavulun sert bir şekilde duvara çarptığını duymamdan sonra

yumuşak bir sesin güney aksanıyla, “Ah Cammie!.. Hadi ortaya çık,” dediğini duyduğumu anlatmaya karar verdim.

Köşeden onlara baktım ve Alabama güzellik kraliçesi gibi görünmeye çalışarak kapı eşiğinde poz veren, fakat kapri pantolonu ve parmak arası terlikleriyle daha çok bir kürdanı andıran Liz’i gördüm. Kırmızı bir kürdan...

Gülümseyip, “Beni özledin mi?” dedi.

Aslında onu özlemiştim, ama sarılmaya korkuyordum.

“Ne oldu sana?”

Liz gözlerini devirdi ve “Alabama’da, havuzun yanında sakın uyuyakalma,” dedi çok biliyormuş gibi. Aslında kesinlikle biliyor olmalıydı. Yani, hepimiz dahiyiz falan, ama Liz dokuz yaşındayken üçüncü sınıf başarı sınavında gelmiş geçmiş en yüksek notu almıştı. Hükümet böyle şeyleri takip eder; yedinci sınıftan önce koyu renk takım elbiseli bazı adamlar ailesini ziyaret etmiş ve üç ay sonra Liz, bir Gallagher Kızı olmuştu.

Öyle çıplak elle adam öldürecek cinsten bir kız değildir. Görevdeysem Bex’i yanımda görmek isterim, ama Liz yanıma düzinelerce bilgisayar ve satranç seti alıp benden uzakta durmalı; çok uzakta... Liz’in, çantasını yatağa fırlatmaya çalışırken kitaplığı devirip müzik setimi mahvetmesini ve sekizinci sınıfta kâğıttan yaptığım DNA modelimi dümdüz etmesini aklımdan çıkaramıyorum.

Liz eliyle ağzını kapatarak, “İnanmıyoruum!” dedi.

Liz on dört farklı dilde küfretmeyi bilse de en ufak bir faciayla karşılaşınca *inanmıyoruum* derdi. Böyle söyleyince

ne kadar yanmış olduğunu umursamadım, arkadaşşıma sarnılmalıydım.

Saat tam altı otuzda üzerimizde üniformalar, yay çizeerek giriş holüne inen akaju tırabzanlardan aşağı kayıyorduk. Herkes gülüyordu, belli ki dikiş iğnesi hikâyem çok tutmuştu. Ama Liz'in ve benim gözlerimiz, avlunun ortasındaki giriş kapısındaıdı.

“Belki de uçakta bir sorun çıkmıştır,” diye fisıldadı Liz. “Gümrükle mi ilgili acaba? Ya da... eminim sadece geç kalmıştır.”

Başımı sallayıp avluya doğru bakmaya devam ettim. Sanki Bex birazdan kapıdan içeri dalacaktı, ama kapılar açılmıyordu. Liz, “Ondan hiç haber aldın mı? Ben hiç haber almadım. Neden haber almadık?” dedi, sesi gittikçe titreyerek.

Aslına bakarsanız, haber almış olsaydık şaşardım. Bex, anne ve babasının kendisiyle üç ay birlikte geçirmek için izin alacağını söylediği andan itibaren onun, çok iyi bir mektup arkadaşı olmayacağını anlamıştım. Bunu anlamamış olan tek kişi Liz'di.

“Aman Tanrım! Ya okuldan ayrıldıysa?” Sesindeki endişe iyice belirginleşmişti. “Atıldı mı yoksa?”

“Neden böyle düşünüyorsun ki?”

“Şey...” dedi, kafasında apaçık olan düşünceyi ağzında geveleyerek, “Bex hep kendi istediği kurallara uyardı.” Omzunu silkti, üzüldüm. Ona hak vermemek imkânsızdı. “Başka neden geç kalabilir ki? Gallagher Kızları asla geç

kalmaz! Cammie sen bir şeyler biliyorsun, değil mi? Bir şey bilmek zorundasın!”

Böyle zamanlar müdire kızı olmanın pek de güzel olmadığı zamanlardır. Çünkü;

A) insanların, içinde olmadığım işlerin içinde olduğumu zannetmesi kesinlikle sinir bozucu ve

B) insanlar her zaman beni okul yönetimiyle iş birliği içinde sanıyor, oysa kesinlikle öyle değil. Tabii ki pazar akşamları annemle baş başa yemek yiyoruz ve bazen beni sadece beş dakikalığına ofiste yalnız bırakıyor, hepsi bu kadar. Okul söz konusu olduğunda ben de diğer Gallagher Kızlarından biri olurum (tabii diğerlerinden farklı olarak, bahsettiğim A ve B şıklarının geçerli olduğu bir kız).

Tekrar aşağı, giriş kapısına baktım ve yemeğin arkasından habersiz bir sınav yapılması için dua ederek –hiçbir şey Liz’in kafasını habersiz sınavlardan daha iyi dağıtamaz– Liz’e dönüp, “Bahse girerim sadece geç kalmıştır,” dedim.

Gilly Gallagher’in, kendi partisi sırasında bir adamı zehirlediği söylenen ana salonun açık, devasa kapılarına yaklaşınca –hoş geldin partilerinde hep kendi dilimizde konuşsak da– üzerinde ‘İngiliz–Amerikan’ yazan tepedeki elektronik ekrana isteksizce baktım. Öğle yemeği sohbetlerimizde en azından önümüzdeki bir hafta içinde ‘Çince–Mandarin’ yazmamasını umut ediyordum.

Ana salonda her zamanki masamıza oturduk. Sonunda kendimi evimde hissediyordum. Aslında döneli üç hafta olmuştu; fakat o zamandan beri çömezlerle birlikteydim. Yedinci sınıflarla dolu bir malikânedeymiş, üst sınıflardan biri

olmaktan daha kötü olan tek şey, öğretmenler odasında takılıp Eski Çağ Dilleri profesörünüzün, dünyanın en önemli şifre çözücüsünün, bir daha asla dalış yapmayacağına yemin ederken, kulağına damla damlatmasını izlemek zorunda kalmaktır. (Iyyy, Bay Mosckowitz'i ıslak kıyafetler içinde görmek! İğrenç!)

Bir kız, *Günümüzde Ajanlık* dergisinin eski sayılarından ancak bu kadar fazla okuyabileceği için, dönem başlamadan önceki birkaç günümü malikânedede dolanıp en az yüz yıllık olan ve bir o kadar zaman da gün ışığı görmemiş gizli bölmeleri, geçitleri keşfederek geçirdim. En çok annemle vakit geçirmeye çalıştım; fakat çok meşguldü ve genellikle kafasında hep başka şeyler vardı. Şimdi hatırlıyorum da Bex'in gizemli kayboluşunu düşünmüş ve Liz'in aklında bir şey olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Sonra Anna Fetterman, Liz'in oturduğu bankta kendine yer açarak, "Gördün mü? Baktın mı?" diye sordu.

Anna'nın elinde, ağızda dağılan bir kâğıt vardı. (Keten helvası tadında bir şey gibi görünse de öyle değil, bana güvenin!) Ders programımızı neden her zaman buharkâğıdına yazdıklarını bilmiyorum; belki de böyle tatsız şeyleri saklamakla uğraşmayalım, bunun yerine daha iyi şeylerle –örneğin naneli çikolata dilimleri– meşgul olalım diyedir.

Fakat Anna "Gizli Operasyonlarımız var!" diye bağırduğunda buharkâğıdını hiç düşünmemişti. Dehşete kapılmış görünüyordu. Onun, Liz'in yumruk yumruğa kavgaya tutuşabileceği tek Gallagher Kızı olduğunu düşündüm. Liz'e